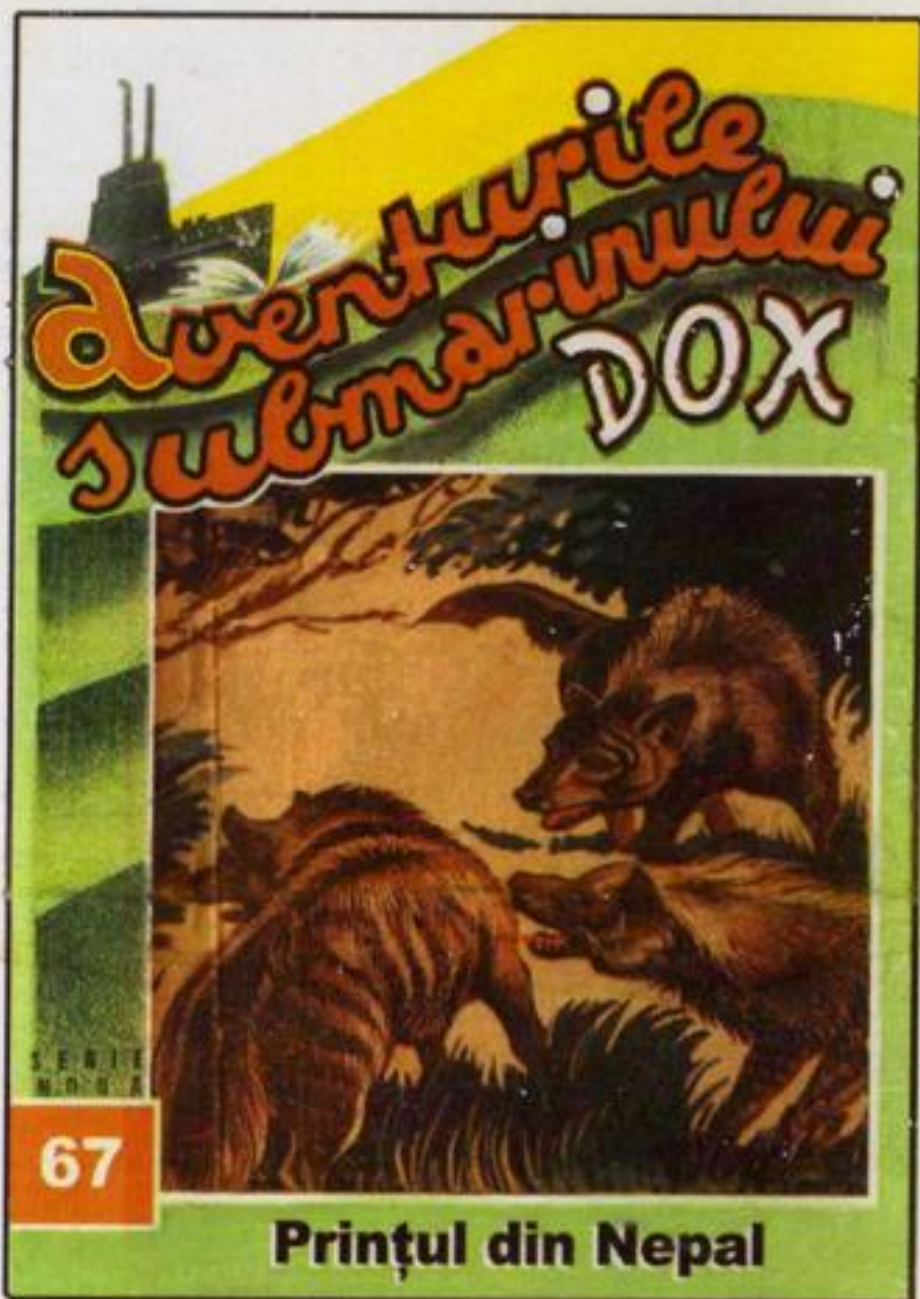

In Numărul următor:

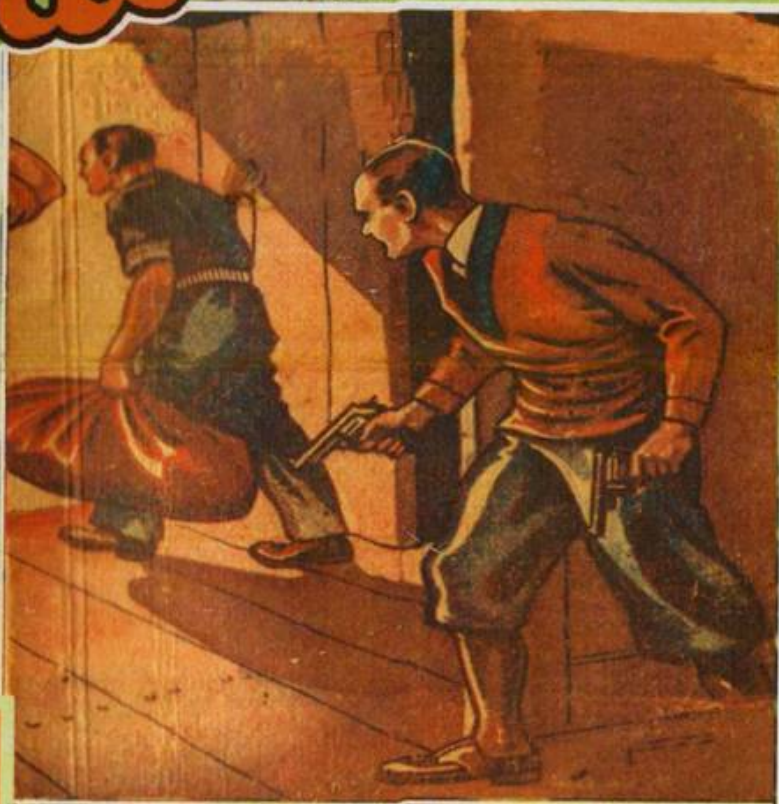

aventura continuă...

editura MARIST

Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

Aventurile Submarinului DOX

SERIE
NOUA

66

Diavolii Pacificului

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 66

DIAVOLII PACIFICULUI

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I. O CRIMĂ GROZAVĂ.

— **LA NORD-EST SE ZĂREȘTE O EPAVĂ!** vesti Plundow prin porta-voce în cabina căpitanului.

— Bine, viu! răspunse Farrow, apoi, întorcându-se spre tovarășii săi de masă Rindow, Brun, Bertram, Hagen și George. Le zise: Plundow vestește că se vede o epavă. Nu e de mirare, după uraganul care a bătut în cursul nopții. Poate că izbutim să salvăm câțiva naufragiați.

Se ridică imediat de la masă, camarazii săriră de la locurile lor și urmară în grabă pe căpitan, care o luase înainte pe gangul îngust al vasului. N-aveau toți loc în turn, căci în vremea asta veniseră sus și Petre Uriășul cu Jean Brike.

Cei doi din urmă, George, Bertram și Rindow, săriră îndată pe punte și priviră prin ocheane în direcția arătată. Cu toată depărtarea cea mare, ochii ageri ai lui Plundow văzuseră bine. La Nord-Est se afla o insulă mică, pe a cărei plajă se zărea scheletul unui bric.

— Echipajul se va fi salvat pe insulă – zise căpitanul.

— Nu văd nici un pavilion, așa că nu pot ști ce naționalitate au oamenii. Numai de n-ar fi francezi, căci în cazul acesta ne-ar pricinui neplăceri, cu toată situația disperată în care se afla.

— Judecând după construcție, este un vas australian, strigă Petre. Oho! Pare să ardă., uite, o a doua trambă de fum urca din chepengul de la pupă.

— Compresoarele! ordonă Farrow, scurt.

Submarinul țâșni în sus când compresoarele fură puse în funcțiune, apoi porni ca o săgeată spre insulă. Prevăzător, inginerul Hagen porunci oamenilor săi să adapteze furtunuri la puternicele pompe de apă gândindu-se la posibilitatea stingerii focului.

Zece minute numai după ce Plundow descoperise epava, submarinul se și afla lângă ea. Căpitanul strigă câteva cuvinte, dar nimeni nu răspunse. Podișca de legătură cu uscatul era lăsată în jos, așa că nu se putea ca oamenii să fi părăsit vasul.

— Cred că trebuie să fim cu multa băgare de seamă, zise Rindow. Tare mă tem că e o farsă la mijloc. Însuși faptul că lipsește pavilionul, este suspect și apoi liniștea asta misterioasă.

— Ai dreptate, dragă Rindow – încuviință Farrow – trebuie să fim cu ochii în patru. Vreo cincisprezece dintre noi să urcam pe vas, ceilalți camarazi rămân pe puntea submarinului. Deoarece nu putem arunca în sus funii, trupa de asalt va trebui să se urce pe umerii celor rămași.

După trei minute, puntea bricului mișuna de marinari înarmați cu revolvere și granate de mână. Cincisprezece oameni se așezară lipiți de parapet, sprijinindu-se de peretele de babord al bricului.

Afara de căpitan, George, doctorul Bertram și Petre. Încă zece camarazi mai urcară pe punica epavei. Se opriră însă îndată, înfricoșați, apoi doctorul exclamă:

— Ah, face impresia că s-a comis o crimă grozavă aici. Desigur că asta e sânge omenesc... colo e o dâră... și dincolo... Domnule căpitan, fără îndoială că oameni răniți sau morți au fost târați spre parapet și zvârliți peste bord.

— Așa se pare – încuviință Farrow – cred că s-a stârnit o revoltă pe vas. Dacă sunt într-adevăr supraviețuitori pe insulă, n-avem ce ne teme de ei. Bricul acesta a avut un echipaj de cel mult cincisprezece marinari, din care o mare parte va lipsi. Hai să vedem acum dacă putem stinge focul!

— Dragă Hagen – strigă el spre submarin – întinde încoace furtunurile alea.

În vremea asta, Petre își căutase de lucru pe punte și dădu de o secure al cărei tăiș era înroșit de sânge. Probabil că arma aceasta căzuse din mâna vreunui luptător.

Fumul începu să țâșnească iar prin chepengul de la proră. Uriașul încercă să deschidă capacul, cu ajutorul securii. Izbuti, dar imediat răbufniră nori și mai groși de fum, ceea ce-l făcu pe căpitan să strige:

— Petre, fii cu băgare de seamă, așteaptă până ce furtunurile vor fi pe punte. Dacă pătrunde acum aer proaspăt, flăcările pot izbucni cu mai multă putere.

Uriașul închise la loc capacul. În vremea asta fură zvârlite pe puntea bricului trei furtunuri și Petre apucă îndată unul din ele. Deschise iar capacul, fumul izbucni și mai năvalnic, dar Uriașul ridică acum mina și imediat un camarad de lângă parapet făcu un semn în jos spre submarin.

După câteva minute, furtunurile începură să împrăștie apa. Uriașul trebuie să fi descoperit cuibul focului, căci coborî câteva trepte înlăuntrul bricului și făcu semn camarazilor cu celelalte furtunuri să-l urmeze.

Norii de fum se făcură mai deși, dar curând deveniră albicioși, fiind amestecați cu aburi de apă. În cele din urmă dispărură cu totul și Petre strigă în sus ca focul fusese stins.

Din prevedere, furtunurile rămaseră încă pe bric, căci putea să mai fie pe undeva încă un cuib de foc. Petre, care coborâse cel dintâi, scoase deodată o exclamație de uimire și spaimă.

Aici zace un rănit, strigă el apoi.

— Îl voi aduce pe punte, căci jos e prea strâmt locul și aerul e înăbușitor.

Treptele începură curând să foșnească sub pașii grei, pe urmă apăru Uriașul cu rănitul.

Acesta era și el un uriaș. Petre îl așeză jos cu băgare de seamă, iar doctorul se lăsă îndată în genunchi lângă el și examinează rana de la cap a rănitului.

— O lovitură de secure, zise el îngrijorat. Nu cred ca mai poată fi salvat. L-a înăbușit fumul... trebuie să fi zăcut mult în starea asta. Petre, am nevoie de puțină apă să spăl rana. Voi încerca să-l readuc la viață, dar slabă nădejde.

— Poate izbutești să-l aduci în simțiri pentru câțva timp numai, zise Farrow – ca să ne lămurească ce s-a întâmplat aici. Judecând după îmbrăcăminte pare să fie căpitanul sau chiar proprietarul vasului.

— Firește ca voi face tot ce-mi va sta în putință, făgădui doctorul.

Chemă un marinar și-l rugă să aducă diferite medicamente și fașă din cabina-infirmerie. Examinează apoi mai departe pe rănit și zise, în cele din urmă:

— Numai lovitura aceea de secure l-a doborât. În nici un caz nu va trăi, căci țeasta e sfărâmată. Totuși, o să-l readuc în simțiri.

Petre se întoarse cu o găleată de pânză plină cu apă, iar doctorul se apucă să spele rana. Rănitul gemu și doctorul zise

încet:

— Probabil că aşchii de os au pătruns în creier.

Marinarul se înapoia cu medicamentele cerute şi bandaje. Doctorul se puse pe lucru şi trecu mult timp până ce leşinatul să deschidă ochii.

Doi ochi injectaţi de sânge se aţintiră asupra celor care se aplecară cu interes asupra nenorocitului.

— Acesta murmură câteva cuvinte, pe care nu le pricepu însă nimeni.

— Nu cred să-şi mai recapete limpezimea minţii, zise doctorul. Voi încerca încă odată.

Rănitul, a cărui privire se mai limpezi acum, murmură:

— Maud, Maud a mea!

Camarazii se priviră miraţi. Bănuiră îndată ci aici era vorba de o drama, cum se întâmplă de obicei pe vapoare când e o femeie la mijloc.

Doctorul întrebuinţa toate mijloacele ca să-l ţină pe rănit câtva timp încă în starea asta. În cele din urma, rănitul încercă să se ridice şi întrebă:

— Cine sunteţi?

— Eu sunt căpitanul Farrow, poate că ai auzit de mine.

Uriaşul făcu un gest de mirare, apoi exclamă:

— D-ta eşti Farrow? Oh, cerul te trimite. Salveaz-o pe Maud a mea, care se află în mâinile diavolilor Pacificului! Aseară mi-au atacat bricul, au ucis pe oamenii din echipaj şi i-au aruncat peste bord. Pe Maud au târât-o cu el, am auzit-o ţipând, dar eu zăceam jos în vas, unde m-au doborât cu o lovitură de secure. Deodată izbucni un foc în apropiere şi nu l-am putut stinge. Oh, căpitane Farrow, salveaz-o pe fiica mea, Maud Hosfield din Brisbane.

— Unde s-a produs atacul? întrebă repede Farrow, căci vedea că rănitul slăbea din ce în ce mai mult.

— La Sud-Vest de aici, răspunse Hosfield, adunându-şi toate puterile. Toată noaptea a bântuit o furtună, care m-a alungat înapoi. Farrow... d-ta eşti nădejdea mea.

Din ochii albaştri ai uriaşului porni o privire rugătoare spre căpitan, apoi trupul puternic se încordă străbătut de un fior – şi în cele din urma nenorocitul îşi dădu sfârşitul.

— S-a sfârşit! murmură doctorul.

— Să-i dăm un mormânt vrednic de un marinar.

— Şi după aceea să vedem dacă nu-i putem prinde pe acei „pirai al Pacificului” – zise Farrow cu ciudă.

— Trebuie să fie vorba de o banda de piraţi, care pare să fie cunoscută prin ţinuturile acestea. Dar mai întâi să

cercetăm cu băgare de seamă bricul, poate izbutim să salvăm ceva lucruri importante.

Cu toată cercetarea amănunțită a bricului mare și trainic, camarazii înțeleseră că fusese jefuit cu desăvârșire. Nu găsiră nici măcar registrul de bord sau alte documente.

Când i se raportă căpitanului faptele acestea, ei strigă necăjit:

— Care va să zică e vorba de o bandă de pirați care atacă și jefuiește vase mai mici, prin ținuturile singuratice ale mării.

— În cală se mai află numai mărfuri pentru băștinași.

— Lucruri ieftine, fără nici o valoare pentru bandiți. La drum, camarazi, să pornim repede spre Sud-Vest! În primul rând trebuie să salvăm pe fiica acestui nenorocit, apoi să pedepsim banda.

Trupul lui Hosfield fu adus pe puntea submarinului. În vreme ce doi marinari îl cusură în pânză de sac și-i legară de picioare o greutate, toți ceilalți, ascultând de ordinul căpitanului, se duseră pe uscat și cu puteri unite traseră cât putură mai mult, bricul pe plajă.

Dacă salvarea iui Maud Hosfield va izbuti, averea tatălui ei va fi cel puțin salvată. Chiar dacă încărcătura fusese jefuită.

— Tot rămânea bricul.

În nisipul alb al plajei, camarazii nu putură descoperi nici o urmă din care să poată deduce dacă insula era locuită.

După ce priponiră bricul de câțiva palmieri, Farrow dădu comanda de îmbarcare. Depart, la orizont, se ivi o trâmbă de fum, care putea să fie de la un distrugător australian, aflat în căutarea piraților Pacificului.

Oamenii echipajului își luară posturile în primire, căpitanul făcu un ocol în jurul insulei, care veni astfel între el și tromba de fum îndepărtată. Echipajul fu chemat înapoi pe punte, se așeză pe două rânduri și după câteva cuvinte, bine simțite ale căpitanului, trupul lui Hosfield fu încredințat valurilor.

Măi erau vreo trei ceasuri până să se înnopta. Căpitanul făcu iar un ocol înapoi, vrând să se încredințeze ce fel de vas se ascundea sub trâmba de fum. Când putu privi pe după insulă, dădu imediat comanda de afundare – căci de la vreo patru kilometri depărtare venea în goană un distrugător puternic. Deoarece Farrow se ținuse aproape de tot de insulă, turnul său abia putu fi văzut. Mergea și foarte încet și după câteva minute de la ivirea vasului de război, turnul și dispăruse sub apă.

Deoarece distrugătorul luase direcția spre insulă, căpitanul presupuse că zărise bricul naufragiați. De aceea porni către răsărit, până se depărta cu vreo doi kilometri. Acolo rămase pe loc și se puse la pândă.

Recunosc în curând la pupa vasului străin pavilionul australian. Puntea sa era înțesată de marinari îmbrăcați în alb, care priveau cu toți spre insula.

Vasul de război își încetini iuțeala și în cele din urmă aruncă ancora cu puțin înainte de a ajunge la insulă.

Două bărci mici cu motor fură lăsate pe apă, în câteva clipe se umplură cu ofițeri și marinari și porniră spre țarm.

Prin periscop, Farrow putu vedea cum doi ofițeri cercetau cu atențiune urmele pe care le lăsaseră el cu oamenii săi când trăsese bricul pe uscat. Abia după aceea marinarii își făcură vânt pe punte.

Cercetările ținură cam mulțisor și când, în sfârșit bărcile se înapoiară la distrugător, acesta nu porni imediat cum se așteptase căpitanul – ci se păru că pe bordul lui se tine mai întâi sfat. Deodată, însă, ancora fu ridicată, elicea începu să se încrețească, distrugătorul făcu un viraj scurt și... porni dea dreptul spre submarin.

Căpitanul se afundase la șase metri. Trase acum periscopul de tot înăuntru, dădu comanda să se umple tancurile de balast și în același timp puse în funcțiune electromotoarele. Cu cea mai mare viteză posibilă, „Dox”-ul porni spre Sud.

După câteva minute numai, vâjâitul elicei distrugătorului se auzi până jos la submarin. Când zgomotul acesta se pierdu în depărtare, Farrow înălță cu băgare de seamă periscopul. Atunci văzu că distrugătorul cotise la vreun kilometru spre Sud. Părea așa dar că cercetează marea în mod sistematic.

— Cred că cel mai nimerit lucru ar fi să rămânem aici până se va înnopta – zise Farrow către Rindow, căruia îi raportase ce văzuse.

— Australienilor nu le vor da în gând că ne aflăm aici, ci vor căuta pe pirăți, de care nu pot crede că au un submarin. După ce se va înnopta, aș dori chiar să mă pun în legătură cu distrugătorul prin radiotelegrafie, ca să-i comunic că e la mijloc mana criminală a „diavolilor Pacificului”.

— Atunci însă va porni și distrugătorul spre Sud-Vest și ne va împiedeca mult mișcările – zise Rindow.

— Ce, crezi că le voi spune eu unde s-a dat atacul! Deși, la o adică, ar fi foarte bine dacă am rămâne mereu în legătură cu australianul. Banda aceasta pare să fie foarte puternică, poate că vom avea nevoie de ajutorul distrugătorului.

II. O NOUA CRIMA.

FARROW NU SLĂBI DIN OCHI DISTRUGĂTORUL, care merse întâi încetișor spre Sud, apoi făcu un viraj spre Apus. Cu ochenele lor puternice, ofițerii cercetau de sigur orizontul, ca să descopere o urmă a piraților bănuți că s-ar afla prin apropiere.

Vasul întoarse acum iar spre Nord și Farrow dădu îndată comanda de înaintare spre Sud. Știa că peste câteva minute se va înnopta și atunci se va putea înălța la suprafață ca să-și îndoiască viteza.

După ce se lăsă întunerecul, căpitanul mai merse câțva timp sub apă, înainte de a da comanda de ridicare la suprafață.

Când turnul ieși din apă și capacul fu deschis, Farrow urcă îndată sus și privi prin oceanul de noapte spre Răsărit. Atunci văzu în depărtare ploaia de scântei ce țâșnea din coșul distrugătorului.

— Minunat! zise el către Rindow, care venise și el sus.

— Așa dar, nu ne-a descoperit. Pune te rog să se așeze imediat antena, căci vreau să transmit o radiogramă.

Marinarii care se pricepeau la treaba asta, o îndepliniră îndată. Apoi telegrafistul „Dox” -ului transmise după dictatul căpitanului:

„Allo, distrugător, aici submarinul căpitanului Farrow. Rog răspuns”.

„Aici distrugătorul Swallow. Ce s-a întâmplat?” veni răspunsul după câteva minute.

„Nu ni s-a întâmplat nimic. Pe bricul de pe insula am găsit grav rănit pe căpitanul Hosfield din Brisbane. A mai putut declara că niște pirați, numiți «diavolii Pacificului», au atacat bricul său, au ucis echipajul, i-au aruncat peste bord și au luat cu ei pe fiica sa Maud. Hosfield a murit și l-am încredințat valurilor, la nord de insulă. Acum am pornit pe urma acestor pirați”.

„Căpitane Farrow, vrem să lucrăm împreună la opera asta. Indică-ne numai încotro vrei să te îndrepti. Nu vom întreprinde nimic împotriva d-tale. Dacă ne vom apropia unul de altul. Maud Hosfield e logodnica locotenentului nostru”.

„Bine, primesc” – răspunse Farrow – „Hosfield mi-a indicat că atacul s-a dat la Sud-Vest. Plecăm acum într-acolo”.

„Mulțumesc, căpitane, te vom urma la distanță. Așteptăm aici încă zece minute, în care timp vei putea lua un avans mare”.

„Bine, asta îmi ajunge; nădăjduiesc s-avem succes”.

Motoarele Diesel mână vasul cu toată viteza spre Sud-Vest. O noapte întreagă și aproape toată ziua bricul fusese împins de furtună spre Nord-Est, așa dar atacul trebuia să se fi dat la foarte mare depărtare.

Se scurseră două ceasuri. Deodată, observă, cu mult înaintea sa, un punct luminos. Duse îndată la ochi ocheanul de noapte și zări un vas arzând. Să fie o nouă crimă a piraților sau luase foc din întâmplare?

Farrow dădu ordin să se pună în funcțiune compresoarele, căci vroia să alerge în ajutorul vasului. „Dox”-ul porni cu mare viteză înainte; curând căpitanul și tovarășii săi din turn putură zări cu ochiul liber vasul și George, care avea privirea mai ageră ca a celorlalți, strigă:

— Am văzut un om care mergea încetișor spre puntea de jos. Acolo e în siguranță pentru câtva timp, dar flăcările nu vor întârzia să-l cuprindă în cele din urmă.

— Mergea încet? întrebă căpitanul.

— Atunci sa știi că e rănit, căci un om sănătos ar alerga cât l-ar ține picioarele când focul e în spatele său.

— Da, dacă nu mu înșel, mergea puțin aplecat – răspunse George.

— L-am văzut însă numai câteva clipe, așa că se poate să mă fi înșelat.

— Ei lasă, peste cinci minute vom ști cum stau lucrurile – zise Farrow.

— Totuși, mă miră mult că se mai află un om pe vasul în flăcări. Dacă ar fi un incendiu normal, provocat din neglijență sau scurt-circuit, atunci tot echipajul ar fi fugit cu bărcile de salvare din apropierea epavei cuprinsă de foc.

— Nu se vede însă nici o barcă – se amestecă în vorbă Rindow.

— Ar trebui neapărat să le vedem în lumina puternică a vaporului în flăcări, dacă nu cumva or fi luat-o spre Sud.

Farrow îndreptă „Dox”-ul spre pupa vasului. Până acolo nu ajunsese încă focul, dar camarazii putură zări în lumina răspândită de flăcările care mistuiau partea dinainte, că o făptura omenească, negricioasă, se apleca peste parapet.

— Ei, omule, de ce ai mai rămas pe vaporul în flăcări? îi strigă căpitanul, după ce își opri „Dox”-ul sub pupa vasului.

— Vino repede jos, până nu e prea târziu.

Dar omul nu răspunse. George își aprinse lampa de buzunar și îndreptă în sus lumina ei puternică. Lumină chipul unui bărbat foarte tânăr, care atârna fără viață peste parapet, cu ochii închiși.

— Stai că-l iau eu de-acolo – se oferi imediat Petre.

— Kard, hai și tu, noi doi suntem de ajuns.

Cei doi uriași săriră îndată din fum pe puntea submarinului și alergară spre parapet. Kard, se lipi de peretele de la pupa al vasului în flăcări, Petre se urcă pe umerii lui și cât ai clipi din ochi, fu pe puntea bricului.

Cu băgare de seama ridică peste parapet trupul neînsuflețit al marinarului și dădu drumul încet în jos, până ce Kard îl prinse în brațe, apoi strigă în jos:

— Domnule căpitan, să mai cercetez puținel pe aici? Focul tocmai a ajuns în mijlocul vasului.

— Atunci nu vei găsi nimic, răspunse Farrow.

— Focul trebuie să fi și mistuit cabina căpitanului până acum. Vino jos, poate izbutim să aflăm ceva de la acela pe care l-ai salvat. Vezi vreo urmă a distrugătorului?

Petre privi cu încordare spre Nord-Est, apoi strigă agitat:

— Da, domnule căpitan, văd la mare depărtare scânteile care ies de pe coșuri. Iacă, vin!

Își dădu drumul în jos și Kard îl luă în primire.

„Dox”-ul se îndepărtă încet de la pupa vasului în flăcări, apoi Farrow porni cu el mai departe spre Sud.

Marinarul salvat fu transportat fără zăbavă în infirmerie unde doctorul Bertram îl examina cu atențiune. Farrow predase cârma primului ofițer, cu ordinul să ție mereu drumul spre dreapta. El cu George se duse în cabina-infirmerie și-l întrebă pe Bertram care e situația.

— A primit o lovitură puternică de cuțit – răspunse doctorul – probabil ca a fost atins plămânul. Nădăjduiesc că tinerețea lui va învinge.

— Atunci să așteptăm, poate aflăm ceva de la el. Fără îndoială ca și aici s-a petrecut o crimă, căci bărcile de salvare atârnă încă de cârligele lor. Pirații Pacificului vor fi ucis și echipajul acesta, zvârlindu-l apoi peste bord.

Leșinatul scoase un geamăt slab. Doctorul pansase cu măiestrie rana și acum zise lui Petre, care stătea în ușă:

— Petre, așează-l cu băgare de seamă pe patul de colo. Voi încerca să-l readuc în simțiri.

Uriașul îndeplini porunca, apoi medicul se puse pe lucru și după câteva minute rănitul deschise ochii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă îndată căpitanul.

— A fost atacat bricul?

— Da, au venit diavolii Pacificului – răspunse tânărul, agitat – toți marinarii au fost uciși și aruncați peste bord. Eu am izbutit să mă ascund.

Cu un geamăt înăbușit, capul îi căzu iar într-o parte. Doctorul se aplecă îndată asupra lui, îl examinează din nou și zise apoi încet:

— Domnule căpitan, e mai grav rănit decât bănuiam. Nu cred să apuce ziua.

Rănitul păru să fi auzit cuvintele acestea, căci ridica capul și murmură:

— Trebuie să mor? Atunci vă rog să dați de veste tatălui meu, Josua Timm din Adelaida. Bricul era al lui. Diavolii Pacificului... oh, monștrii aceștia cu chip de om!

Capul îi recăzu pe perne, fata i se făcu pământie și doctorul zise:

— Deznodământul e mai aproape decât credeam. Probabil o hemoragie internă. Atacul piraților nu poate să fi avut loc de mult.

— Așa e, asta se vede după întinderea pe care a luat-o focul. Păcat, dac-ar fi ziuă, am mai putea vedea vasul piraților, zise Farrow, cu amărăciune.

— N-ar fi mai bine să rămânem pe aproape până se face ziuă? Propuse George.

— Poate că pirații se ațin și ei prin apropiere, ca să vadă cine vine în ajutorul vasului incendiat.

— Asta se poate presupune, dar dacă vor vedea distrugătorul australian, o vor lua la goană cât mai repede. Am bănuiala că ascunzătoarea lor e pe undeva prin Sud-Vest. Acolo poate să se fi dat și atacul asupra bricului lui Hosfield, așa dar își vor fi ales ei cu deosebire partea aceasta a Pacificului pentru nelegiuirile lor.

— Să mergem sus, vreau să transmit o radiogramă distrugătorului. Voi căuta să mă exprim cât mai pe ascuns, pentru ca nu cumva pirații să intercepteze și el radiograma mea.

Astfel fu transmisă următoarea radiogramă către distrugătorul australian, ale cărui contururi întunecate se vedeau acum la Nord, în reflexul bricului care ardea:

„Aici vas cunoscut. Rog nu precizați nume, căci dușmanul poate intercepta. Bricul incendiat aparține lui Josua Timm, din Adelaida. Fiul său muribund la mine pe bord. Plec mai departe în direcția cunoscută”

„Priceput totul bine. Venim după d-voastră” fu răspunsul.

Farrow luă acum direcția spre Sud-Vest. Căpitanul cu George mai rămaseră un ceas în turn, apoi predase cârma lui

Petre, care era de veghe.

Noaptea trecu în liniște și când se iviră zorile, nu se zărea pe întinsul mării nici un alt vas. Submarinul înainta mereu spre Sud-Vest și în cele din urmă se iviră în depărtare puncte negricioase.

Plundow care avea prima veghe, trezi îndată pe căpitan, raportând:

— La Sud-Vest se găsește un grup de insule.

După câteva minute, Farrow era în turn, privi spre punctele cu pricina, apoi dădu comanda:

— Pregătiți totul pentru afundare!

Trăgea nădejde că se apropie de ascunzătoarea bandiților, dar trebuia să fie cu mare băgare de seamă. Nu putea merge la suprafață, căci în cazul acesta succesul putea fi zădărnicit.

Se sună deșteptarea. George și Rindow intrară în cabina de comandă, unde căpitanul stătea la periscop. Petre se ivi și el cu o tavă pe care se găsea cafeaua.

— Te rog, dragă Rindow – zise Farrow – ține sub observație insulele spre care mergem. În primul rând fii atent dacă se zărește vreun semn de viață. Poate avem noroc și dăm aici peste vizuina piraților.

Căpitanul bău repede cafeaua, apoi se duse cu George în cabina-infermerie. Doctorul le zise îndurerat:

— Bietul tânăr și-a dat sufletul acum câteva minute. Criminalii aceia trebuie neapărat să-și primească pedeapsa.

— Asta fără dor și poate, răspunse căpitanul, cu hotărâre. Vom face tot ce ne va sta în putință ca să-i pedepsim cât mai aspru. Mă mir numai că distrugătorul australian nu mi-a transmis ceva amănunte asupra piraților. O fi crezând poate că noi știm mai mult.

III.

CURSA PRIMEJDIOASĂ.

FARROW INTRĂ ÎN CABINA DE COMANDĂ.

Rindow îi zise agitat:

— Domnule căpitan, am văzut pe țărm șase băștinași. Erau făpturi înalte și vânjoase, dar purtau pantaloni albi, europenești. Trebuie să fi zărit și ei periscopul nostru, căci au privit cu atenție încoace, apoi au dispărut repede în tufiș. Asta s-a întâmplat colo la dreapta, lângă cei doi palmieri gemeni.

Farrow privi imediat prin periscop, examinează plaja insulei apropiate și zise:

— Pe coasta aceasta de Nord-Est nu se află nici un golf în care să se poată ascunde un vas. Vom înconjura încet insula, poate că am dat într-adevăr de vizuina bandiților. Faptul că băștinașii poartă pantaloni europenești, e o dovadă că sunt mereu în legătură cu Albii. Și ținând seamă că ținutul acesta e izolat, asta înseamnă că numai elemente certate cu morala pot recurge la ajutorul acestor oameni.

— Atunci avem într-adevăr noroc, zise George, vesel.

— Poate îi putem lua prin surprindere și să-i predăm distrugătorului australian, cu ajutorul câtorva granate cu gaze se poate face treaba.

— Mi-a venit o idee! zise deodată căpitanul. Ne întoarcem acum și înconjurăm insula dinspre Apus. Cei șase băștinași pe care i-ai văzut d-ta, dragă Rindow, vor da desigur de veste stăpânilor lor, că noi venim dinspre coasta de Răsărit. Dacă se pune la cale, deci, ceva împotriva noastră, ne putem feri, făcând ocolul acesta.

Virajul fu îndeplinit îndată și submarinul ocoli capătul de Nord-Est. Nici pe coasta de Nord nu se observă ceva suspect. Dar când ajunseră pe cea de Apus, căpitanul scoase un fluierat ușor.

Văzu îndată că toată coasta era bogată în golfuri, iar pe ele altă parte îi atrase atenția un punct unde părea ca domnește multă însuflețire. Din spirit de prevedere trase înăuntru periscopul aproape de tot, apoi dădu comanda să se încetinească și mai mult viteza.

Cu cât înainta spre Miază-zi, cu atât mai lămurit devenea punctul care-i atrăsese atenția. În cele din urmă putu deosebi chiar și făpturi mici, care mișunau pe acolo. Văzu deslușit oameni jumătate albi și jumătate negri.

— Aceștia erau așadar băștinașii cu pantaloni albi pe care îi văzuse Rindow. Dar printre aceștia se mișcau și făpturi cu totul albe... Se părea, deci, că dăduseră într-adevăr, peste cuibul piraților.

În stânga observă un golf adânc, în care pătrunse imediat. Dăduse comanda pentru aceasta fără să știe bine pentru ce. Simțise un imbold puternic s-o facă.

Abia când submarinul se află la țărm, Farrow zise tovarășilor săi:

— La vreo trei sute de metri de noi sunt oameni pe țărm.

— Băștinași pe jumătate goi sunt și albi printre ei. Cred că am descoperit cuibul piraților, dar nu trebuie să ne ducem dea dreptul într-acolo și să ne folosim de granatele cu gaze, ci trebuie să ne încredințăm mai întâi dacă e vorba într-adevăr de bandiții pe care îi căutăm. Să debarcăm aici o

echipă care se va strecura prin desiș și-i va fi sub observație pe oameni. Firește că nu trebuie să fie prea mulți camarazi. Eu voi conduce echipa. Bineînțeles că va merge și George, Petre și Kard. Noi patru suntem de ajuns. După ce vom fi părăsit vasul, d-ta, dragă Rindow, lăsa-te iar sub apă George, Petre și Kard luați cu voi pistoale și granate cu gaze. Cred că nu e nevoie să vă atrag atențiunea că trebuie să fiți cu cea mai mare băgare de seamă.

Submarinul se ridică încet din apă. În tot timpul cât vorbise, căpitanul nu-și luase ochii de la desiș, dar nu văzuse nimic suspect. Nici chiar când turnul ieși la suprafață nu observă vreo mișcare în tufiș.

Petre Uriașul se și cățărăse pe scară și deschise capacul. Așteptă până ieși puntea din apă, apoi își făcu vânt afară. George îl urmă imediat și sari cel dintâi pe plajă. Cu mâna pe revolver cercetă cu privirea desișul și când, după câteva minute, ceilalți camarazi erau lângă el, le zise:

— Cred că avem noroc, nu pare să fie ascunsă pe aici nici o iscoadă. Să nădăjduim că desișul nu e prea încâlcit, ca să ne putem strecura cu băgare de seama printr-unsul.

O spărtură îngustă se arată între două tufe înalte. George se furișă, binișor, într-acolo, își încordă auzul câteva clipe, apoi se strecură prin spărtură. Se văzu îndată pe o potecă îngustă, care părea să nu fi fost folosită, de mai mult timp, dar care nu prezenta, totuși, piedeci prea mari, cum se întâmpla de obicei.

Cuțitul ascuțit al tânărului îndepărtă fără zgomot lianele și mărăcinii din cale. Camarazii porniră înainte pe drumul acesta și după ce străbătură vreo două sute de metri, auziră în sfârșit zvon de glasuri ca de o adunare mai mare de oameni. Râsete și strigăte ajungeau până la ei, apoi auziră însă un sunet care-i făcu să se oprească în loc câteva clipe: țipătul de groază al unei femei.

Dar George nu stătu mult pe gânduri, ci porni înainte, însuflețit numai de gândul ca trebuia să vie cuiva în ajutor. Camarazii îl urmară în grabă, ocolind cu băgare de seama piedicile de pe potecă.

Strigatul se auzi iarăși, ceea ce îndemnă pe camarazi să se grăbească și mai mult. George alerga mai repede decât toți, fără să-și mai ia oboseala să taie lianele și mărăcinii. Distanța dintre el și tatăl său se făcea tot mai mare, dar căpitanul nu cuteza să-l strige, ca să nu atragă luarea aminte a piraților.

Situația se schimbase cu totul. În loc să spioneze cu băgare de seamă cuibul bandiților, camarazii erau acum însuflețiți numai de gândul să alerge în ajutorul biete fete, chiar dacă

va trebui sa se ia la luptă cu întreaga bandă. Bănuiau că este vorba de Maud Hosfield, fata care își pierduse părintele într-un chip atât de înfiorător.

Țipătul se auzi din nou. George înțelese că venea de la cel mult treizeci de metri depărtare. Curând trebuia s-ajungă la golful unde tatăl său văzuse fapăturile piraților. Un glas lăuntric îi spunea să fie cu băgare de seamă, dar cu toate acestea porni orbește înainte, scoțând totuși revolverul din buzunar, ca să se poată folosi de el.

Deodată simți o smucitură puternică și cât p-aci să cadă în nas. O creangă mare ce ieșea din pământ se prinsese de brâul său, rupându-i-l aproape de tot.

Tânărul nu se sinchisi prea mult de întâmplarea aceasta, însuflețit numai de gândul să vie în ajutorul fetei. Nici nu se gândi că prin faptul acesta își lăsase acolo granatele cu gaze. Se bizuia pe cele două revolverse ale sale. Gloanțe de rezervă avea destule în buzunarele hainei.

O tufă mare închidea poteca. George simți instinctiv că îndărătul acestei tufe trebuia să fie un luminiș care ducea la golf. Mai simți însă că aici era și primejdia cea mare. Fu și cu mai multa băgare de seamă.

Poteca pornea la dreapta și la stânga în jurul acestei tufe. O clipă doar stătu George nehotărât, pe urmă o luă pe poteca din stânga.

Aceasta ducea drept înainte, vreo zece metri numai, apoi George fu izbit de o lumină orbitoare. Auzi hohote de râs, apoi glasul implorator al unei fete, acoperit însă de râsul celorlalți.

Până aproape de capătul potecii merse tot în fugă, apoi se opri câteva clipe răsuflă adânc ca să-și potolească bătaile inimii. Porni apoi iar înainte și în cele din urmă putu arunca o privire asupra luminișului.

La cel mult zece metri în dreapta lui stăteau câțiva băștinași goi până la brâu, îmbrăcați doar cu pantaloni albi, europenești. Probabil că acolo se sfârșea poteca din dreapta, pe care el o ocolise – din fericire. Pe partea stângă a luminișului se aflau mai multe colibe și câteva clădiri lungi ca niște șoproane. În mijlocul luminișului stăteau europenii în jurul unei tinere fete, care scoase acum iarăși un țipăt îngrozitor, când unul din bărbați o lovi pe spate cu un biciul lung.

Fiarele acestea cu chip de om răcneau de plăcere.

Dar deodată răsună un țipăt scos de unul din băștinașii din dreapta lui George. În clipa următoare porni o împușcătură

din tufiș și George recunoscă îndată, după detunătură, că tatăl său era acela care trăsese.

Băștinașii se dădură speriați în lături, la dreapta și la stânga potecii.

— Numai unul din ei ridică brațele și căzu greoi la pământ. Europeanii scoaseră îndată revolverele și săriră și ei în lături, ca să nu fie nimeriți de gloanțele care veneau dinspre potecă. Chipurile lor aspre mai zâmbeau încă și nu păreau de loc surprinși, ci făceau mai curând impresia că se așteptaseră la atacul acesta.

Doi din ei însă înhățară fata și o târâră cu brutalitate prin luminiș, spre colibe. George ridică atunci revolverul, două împușcături detunară, cei doi pirați dădură drumul fetei, rămaseră câteva clipe ca încremeniți, apoi se prăbușiră la pământ.

Vreo zece, douăsprezece revolvere începură îndată sa scuipe foc, gloanțele nimeriră în tufiș, ciuruind frunze și crengi. Dar George se aruncase la pământ îndată după ce trăsese. Arma lui detuna din nou, un pirat uriaș, cu barba neagră, își acoperi fața cu mâinile, se clătină câțva timp, apoi se întinse cât era de lung.

George privi repede spre fata care părea încremenită de spaimă.

Deodată se stârni însuflețire printre tufele din jurul său. Auzi înjurăturile celor doi uriași, Petre și Kard, apoi o comandă energică a tatălui său, câteva împușcături și după aceea răcnete sălbătice de triumf. Își dădu seamă atunci că pirații ascunseseră dinainte pe băștinași în tufiș și tatăl său cu cei doi tovarăși căzuseră în cursă.

El singur nu putea întreprinde nimic acum, trebuia să caute să se salveze și să se-ntoarcă la submarin. Cu iuțeala fulgerului se afundă în tufișul lângă care se afla.

Firește că băștinașii vor cerceta desigur ca niște câini de vânătoare, silindu-l să încerce să se strecoare nebăgat în seamă pe dinaintea lor. Dar după clipă se răzgândi, spunându-și că nu trebuia să meargă înapoi, căci dușmanii îi vor tăia de sigur calea.

Dacă mergea însă înainte, dacă încerca să ajungă la una din colibe, nimeni nu va bănuia asta. Și atunci s-ar afla, pe de altă parte, în apropierea tatălui său, a camarazilor și a tinerei fete. Poate că era cu puțință să-i salveze, fără să fie nevoie de intervenția cu mijloace energice a tovarășilor de pe submarin.

George auzi aproape de el un zgomot slab.

Ocoli cu băgare de seamă printre ramuri și văzu un picior gol, care ieșea dintr-un pantalon alb. Așadar, băștinașii îl împresuraseră acum – dar vor bănuși ei oare că el se ascunsese în tufișul acesta?

Era greu de presupus asta – mai curând vor crede că el se și rețrăsese în desiș. Într-adevăr, băștinașul al cărui picior îl văzuse, nu rămase locului, ci porni înainte dea lungul potecii. Îl urma ră alții, șase la număr, grăbindu-se cu toții spre desiș.

George mai așteptă câteva clipe, apoi se furișă înainte cu băgare de seamă, până putu cuprinde cu privirea luminișul, printre crengi și frunze. După cum nădăjduise, luminișul era pustiu.

George nu stătu mult la gânduri. De sigur că pirații albi se aflau în colibe cu prizonierii, iar complicii lor, băștinașii, fără îndoială că porniseră în desiș să-l caute pe el.

Colibele și șoproanele erau așezate toate pe partea stângă a luminișului. Își dădu seamă că s-ar putea furișă într-acolo, dacă se ținea mereu pe marginea desișului.

Ieși binișor din tufiș, apoi se ridică și sări repede pe dinaintea potecii din stânga. Se pitula repede îndărătul unei tufe dese și iscodi cu atențiune clădirile.

Văzu cu mirare că albii părăseau colibele printr-o a doua ieșire, pe partea opusă. Duceau baloturi grele și lăzi și dispărură în desiș.

George privi lung după ei. Ce duceau oamenii cu dânșii? Trebuia să se încredințeze neapărat. Unde să fi rămas prizonierii și tânăra fată?

Cu băgare de seamă merse înainte pe marginea desișului, iscodind în toate părțile. Se apropia tot mai mult de colibe și auzi iar zgomotele făcute de ei, chemări cu glas tare, înjurături și uneori hohote de răs.

În cele din urmă ajunse la prima colibă, care era la vreo opt metri depărtare de tufa îndărătul căreia se ascunsese. George se uită prin ușa care era deschisă și văzu că încăperea era destul de bine mobilată. Un dulap stătea deschis, dar era cu desăvârșire gol. Două scaune erau răsturnate la pământ. Din coliba aceasta nu venea nici un zgomot și George, fără să stea mult pe gânduri, străbătu locul liber din fața sa și ajunse la ușa.

Auzul nu-l înșelase, în colibă nu era nimeni. Probabil că locuitorii ei o părăsiseră în mare grabă. Afară de dulap, George mai văzu două rafturi; golite pe jumătate. Cu mirare zări însă acolo cărți bune în limba engleză și franceză.

Trebuia să fi fost un om foarte ciudat acela care locuia în această colibă. Părea să fie foarte cult și cu toate astea se

întovărășise cu pirații. Dându-și seamă că n-avea timp de pierdut, George se duse la ușa din dos și își lipi urechea de ea, înainte de a o deschide. Această a doua ușă în fiecare colibă, dovedea cât erau de prevăzători bandiții în ceea ce făceau.

IV. PE VASUL PIRAȚILOR.

PESTE DRUM, la șase metri depărtare, se afla altă colibă, a cărei ușă din față era de asemeni deschisă, George străbătu spațiul acesta din câțiva pași, lipi iar urechea de ușă, apoi sări înăuntru. Și aici se arătau semnele unei plecări pripite, iar pe masă se aflau două legături care păreau să fi fost strânse în grabă. Curios, George desfăcu puțin una din ele și văzu cu mirare, că era într-unsa îmbrăcăminte femeiască. Își dădu îndată seamă de rostul acestui lucru. Pirații vor fi atacat în diferite rânduri vapoare pe care se găseau femei. Nenorocitele victime, fuseseră sau ucise, sau avuseseră o soartă mai grozavă pe insula aceasta.

Faptul că rochiile erau acum duse de aici, era poate o dovadă că afară de Maud Hosfield mai trăiau și alte nenorocite pe insulă, care fuseseră târâte repede în desiş.

De sigur că pirații vor fi presupus că fuseseră atacați de o trupă mai numeroasă, astfel că lăsaseră apărarea pe seama băştinaşilor, iar ei își căutaseră scăparea în fugă.

George se pregătea tocmai să părăsească această colibă pe ușa din dos, când auzi deodată pași ușori. Căută repede o ascunzătoare și se piti îndărătul canatului ușii care era dat de perete.

Era o ascunzătoare foarte primitivă; dacă celor ce intrau le-ar fi dat în gând să închidă ușa, era descoperit. Dar lui George nu-i rămăsese altceva de făcut, căci odaia nu avea alte mobile îndărătul cărora să se fi putut piti.

Auzi deodată glasuri și văzu doi oameni intrând pe ușa din dos. Avea amândouă revolverele pregătite și era sigur că gloanțele sale nu vor da greș.

— Ei, John – auzi el un glas aspru – asta e într-adevăr o surpriză neplăcută. Credeam c-avem de-a face numai cu căpitanul Farrow, dar acum iată că se ivește la orizont și distrugătorul australian. De sigur că pornise împotriva submarinului și acum ne strică nouă socotelile.

— Șeful e turbat rău – se auzi al doilea glas – și zău n-aș vrea să fiu în pielea prizonierilor. Dacă băştinașii noștri nu pun mâna pe al patrulea, pe tânărul acela care l-a împușcat pe

subșeful nostru, își va descărca mânia asupra lor. Dar sunt oameni îndrăzneți; vin numai patru pe insulă și ne atacă, pur și simplu.

— Tot a avut dreptate șeful – zise primul pirat, cu admirație – au uitat îndată toată prevederea, când a început fata să răcnească. Cele câteva lovituri n-au avut ce să-i strice, ea a țipat mai mult de teama celorlalte amenințări.

— Dar prin asta nouă ne-au picat în plasă păsărelele.

— Numai cea mai bună pasăre a șters-o. În sfârșit, acum să ne grăbim, altminteri te pomenești că șeful pleacă fără noi. N-aș vrea să mă părăsească pe insulă când distrugătorul australian își va debarca oamenii.

George auzi cum pirații luăra cele două legături de pe masă și părăsiră repede coliba. (Vezi ilustrația de pe copertă). O furie de nedescris puse stăpânire pe el. Așadar, fusese numai o șiretenie biciuirea fetei de către bandiți, o șiretenie care-i făcuse pe el și pe tovarășii săi să uite de orice prevedere. Dar tot avea o mulțumire și anume că răpusese trei bandiți, printre care era și subșeful.

Șeful acestei bande blestемate vroia să șteargă putina repede, luând cu sine, firește și pe prizonieri. N-ar putea oare el, George, s-ajungă repede la submarin? Dar băștinașii dădeau târcoale pretutindeni și fără îndoială că-l vor intuia înainte s-ajungă la țărm. Distrugătorul australian părea să fie departe încă și nu putea s-aștepte nici un ajutor din partea lui deocamdată.

Mai bine era să se furișeze în urma celor doi pirați, ca s-ajungă pe bricul cu care aveau de gând să fugă. Va găsi el apoi prilej să-i elibereze pe prizonieri sau să vestească pe cei de pe submarin.

Numai câteva clipe stătu în cumpănă, apoi începu s-alerge în vârful picioarelor prin colibă și privi afară pe ușa din dos. La stânga lui văzu tocmai pe cei doi pirați făcându-se nevăzuți în desiş. Nici nu întoarseră capul, fiind mulțumiți că ajunseseră sub copacii ocrotitori.

Ca un șarpe se luă George după ei. Când ajunse la desiş văzu capătul unei poteci înguste, foarte bine întreținută. Poteca asta trebuie să fi fost folosită mereu, căci pământul era bine bătătorit.

Era lesne pentru George să-i urmeze pe cei doi pirați, căci aceștia nici nu se gândeau c-ar putea fi urmăriți de cineva, mai cu seamă de acela pe a cărui prindere șeful puneă atâta preț. Ei discutau în șoaptă și George se apropia atât de mult, încit putu prinde câteva frânturi de fraze. Izbuti datorita faptului că poteca făcea cotituri foarte dese.

Iată ce auzi:

— ... femeia, care trăiește de un an de zile la noi, ...

— ... se va fi obișnuit până acum și nu va spune nimic. Eu cunosc femeile...

— ...de sigur că șeful va rămâne pentru totdeauna în ascunzătoarea noastră principală. Marfă n-am prea lăsat multă de unde am fugit, așa că putem trăi câtva timp fără să facem nimic. Agitația se va potoli dacă vom rămâne liniștiți câteva luni... Nimeni nu se va mai gândi la diavoliul Pacificului.

— Și cu atât mai lesne vom putea ieși din bârlogul nostru, râse piratul cu vocea aspră. Abia atunci va începe să înflorească afacerea și ne va despăgubi din plin pentru odihna asta silită.

— Tii... dac-am pune mâna pe submarin! zise celălalt – ar fi o afacere sigură – Farrow ăla e prea prost, din nenorocire și nu va vroi să se alăture asociației noastre.

— Cred și eu – încuviință tovarășul său – dar poate izbutește șeful să atragă submarinul într-o cursă. Prizonierii prețuiesc tot atâta aur cât trag la cântar și asta înseamnă ceva dacă te gândești la cei doi uriași. Să vezi că o să-i atragă și pe cel de pe submarin în ascunzătoarea noastră și acolo vom sfârși cu ei. Mulți dintre oi vor prefera să se alăture de noi decât să piară de o moarte grozavă.

Să sperăm, dar eu unul nu voi fi liniștit până atunci când vom fi departe de insulă. Nu m-am simțit niciodată prea bine aici.

— A fost o idee minunată din partea șefului nostru – zise primul pirat – cumpărătorii noștri erau aproape.

— Și pe de altă parte nici un om nu va bănuși că adevărata noastră ascunzătoare se află la câțiva kilometri depărtare. Acolo nu ne vor căuta niciodată.

— Da, da, așa e, de aceea aș dori să mă văd odată acolo. Păcat că bricul nostru No. 2 se află încă în călătorie, căci e mai bun ca rabla asta. E o idee trăsnită a șefului să se folosească mereu de vasul ăsta vechi.

— Pentru că bate mai puțin la ochi. Instalația e doar modernă de tot, avem pe bord până și telegrafie fără fir.

— Faci tu ce fad și ai întotdeauna dreptate, mormăi celălalt. Eu sunt astăzi însă foarte prost dispus, aș putea spune chiar nervos. O asemenea neliniște n-am simțit nici cu prilejul celor mai primejdioase întreprinderi.

— Într-adevăr, îmi pari cam nu știu cum. Lasă că totul va fi bine. Uite c-am ajuns, acum trebuie să ne grăbim nițeluș.

George se opri când auzi ultimele cuvinte. Pe după cotitura potecii în fata căreia tocmai se afla, trebuia deci să se afle locul de ancorare al bricului.

Se târî cu băgare de seamă mai departe și întinse numai capul. La vreo zece metri în fața lui se afla bricul de culoare închisă, sub a cărui nevinovată înfățișare nimeni n-ar fi bănuît un vas de pirați. Funia de la proră care-l ținea priponit de un palier era dezlegată și bricul coti încetișor.

Cei doi pirați a căror discuție fu de mare folos lui George, zvârliră tovarășilor pe punte legături pe care le aduseseră, apoi se cațără în grabă pe o scară de frânghie care fu trasă imediat în sus. Acum fu dezlegată și cealaltă funie.

George băgă de seamă că pirații care făceau treaba asta nici nu se uitau spre insula. Și ceilalți bandiți dispăruseră de la babord, iar pușinii care erau de văzut priveau încordați spre mare.

Atunci George luă cea mai îndrăzneată hotărâre, poate, din viața sa. Se târî încet înainte, se așinu aproape de tot de marginea tufișului care se întindea în semicerc până aproape de țărm, alergă repede ultimii doi metri, se lăsă iute în apă și înotă spre cârma bricului.

Elicea se învârtea încet de tot, așa că se putea feri să nu se atingă cu picioarele de ea. Cârna era astfel construită încât George se putu urca o bucată, până găsi un bun punct de sprijin.

Apoi se așeză pe locul ales, deoarece elicea și începuse să se învârtască mai repede, stârnind valuri înalte în juru-i. George își dădu seamă că vasul acesta mic trebuia să aibă o mașină foarte puternică, mulțumită căreia putea înainta cu mare viteză.

Bricul se întoarse în golf, apoi porni în larg, luând direcția Sud-Est. Tânărul privi cu oarecare părere de rău îndărăt spre insulă, care se făcea din ce în ce mai mică.

Elicea se învârtea tot mai repede, valurile erau zvârlite uneori până la locul unde se afla George, dar asta nu-l prea supăra. Privea mereu înapoi spre insulă și își spuse că de la depărtarea aceasta n-ar putea descoperi periscopul cu ochiul liber. Se putea însă ca Rindow să fi zărit bricul și dându-și seamă de situație se luase după el.

Tânărul scoase repede batista și începu s-o agite în bătaia vântului. Nădăjduia să izbutească prin asta să atragă atențiunea camarazilor.

Ciudat era faptul că deodată se lăsa o ceață fină între el și insulă. Dimineața fusese atât de strălucitoare încât nu se putea ivi atât de brusc o negură. Cu toate astea așa era, ceața

slabă se îngroșa din ce în ce mai mult, luând în cele din urmă o culoare lăptoasă și înghițind cu desăvârșire insula.

— Minunați – auzi George deasupra lui un glas râzând.

— Poartă de grijă ca prizonierii și femeile să fie puși la adăpost sigur, pune să se închidă toate chepengurile și toate obiectele de pe punte să fie întărite bine. Am mai întâmpinat eu odată în aceste ținuturi o furtună care s-a stârnit după o astfel de ceață bruscă. Vom avea de furcă spre a scăpa teferi.

— Dacă zici d-ta, șefule, așa trebuie să fie, răspunse iar celălalt glas. Avem încredere însă în d-ta că vom ajunge cu bine la ascunzătoare.

— Firește că voi face totul, Jack, zise șeful. Totuși, spune camarazilor că vom avea mult de furcă. Acum putem lua direcția dea dreptul spre Sud. Vom ieși astfel în întâmpinarea furtunii, care vine dinspre ținuturile ghețoase de la Sud.

În vremea asta ceața se îngroșase atât de mult încât George abia mai putea vedea apa de sub el și pupa de deasupra lui. Auzea lămurit însă că cei doi indivizi se îndepărtau și atunci luă hotărârea să se cațere sus. Nu putea rămâne pe cârmă, căci dacă se stârnea o furtună, valurile uriașe îl vor zvârli îndată de pe locul său.

Se ridică încet, se încredința că cele două revolvere erau puse bine în buzunare, apoi începu să se urce cu băgare de seamă. Avea un sprijin bun în capetele niturilor care ținutau marginea întărită a cârmei de fier.

Mai avu de înlăturat o piedecă, atunci când atinse capătul cârmei, căci deasupra lui se întindea pupa bricului. Se ridică atât cât putu mai sus, se încheștă cu genunchii, apoi se aplecă pe spate și izbuti să se apuce de marginea punții. Acum trebuia să-și desprindă genunchii, rămânând atârnat numai în degete, apoi să se salte în sus ca să ajungă pe punte, sărind peste parapet.

Știa că e cât se poate de greu, dar își spuse că trebuia s-o facă, deoarece era în joc viața tatălui său, a camarazilor și a bietelor femei care se aflau în puterea bandiților.

Voia să se mai odihnească vreo câteva minute, apoi va întreprinde primejdioasa încercare. Dacă aluneca, era pierdut. Chiar dacă ar striga după ajutor și l-ar auzi pirații, cu greu ar fi cu putință salvarea, căci în ceață groasă care învăluia vasul nu l-ar putea vedea nimeni.

Tocmai vroia să-și desprindă genunchii, când auzi iar pași deasupra lui, apoi zgomote ca și cum un obiect greu ar fi târât pe scânduri.

— Hi, Austin! strigă apoi cineva.

— Adu-mi o funie, vreau să leg butoaiile astea de aici:

După câteva clipe capetele unei funii, pe care piratul o petrecuse în jurul butoaielor și parapetului, căzură în jos și rămaseră atârinate în fața lui George. Pașii piraților se îndepărtară; tânărul s-a apucă cu mâna stângă cele două capete ale funiei, le încercă dacă sunt destul de trainice, apoi se folosi și de mâna dreaptă. Acum era lesne de tot să urce.

Butoiul îi servea și de acoperire, dindărătul lui putea privi peste puntea inferioară, însă nu văzu pe nici unul din pirați. Dar mai departe, în față; se auzeau zgomotele făcute de ei.

George se săltă repede peste parapet. Trebuia să-și caute mai întâi un loc unde să fie la adăpost, căci trebuia să călătorească împreună cu bandiții până la ascunzătoarea lor.

Porni înainte cu băgare de seamă și fu cât p-aci să cadă într-o deschizătură care ducea înăuntrul vasului; abia în ultima clipă observă gaura ce se căsca în fața lui și un gând îndrăzneț îi străfulgeră prin minte. Ce să caute pe puntea care în curând va fi răvășită de furtună? În interiorul vasului era mai la adăpost și în același timp putea cerceta ce se întâmplase cu prizonierii.

Fără să stea pe gânduri, începu să coboare scara îngustă și dreaptă. Ajunse cu bine jos și se opri la capătul scării.

Stătu câțva timp până se obișnuie cu întunerecul, apoi începu să dibuie drumul de-a lungul gangului.

Cunoștea bine cum erau amenajate aceste bricuri mici, se putea însă ca pirații să fi adaptat vasul acesta pentru scopurile lor. De fapt ar fi trebuit ca la capătul gangului, îndărătul lui, să fie o cabină mare, dar acolo va locui probabil șeful, deoarece această încăpere de la pupă era cea mai mare de pe vas. Îndărătul lui se afla cala, plină, de sigur, cu obiecte furate. La dreapta și la stânga puteau fi cabine mai mici, iar în față, la prora, trebuia să fie sala echipajului.

Oare prizonierii să fi fost adăpostiti; în cală? Nu, căci tot spațiul de colo jos va fi fost, de sigur, umplut cu lăzi și saci, așa că rămânea posibilitatea ca tovarășii săi și femeile să se afle în cabinele din stânga și din dreapta gangului.

Tot mergând înainte, George ascultă cu încordare în toate părțile, dar nu putu auzi nimic. Probabil că acolo se aflau cabinele piraților mai „de seamă”.

Ajunse la peretele din față al gangului. Zări aici fâșii înguste de lumină, contururile ușii. Lipi repede urechea de tablă și auzi murmur înăbușite de voci.

Un glas limpede zise:

— Lasă că șeful o va scoate la capăt. Putem fi liniștiți, chiar dacă bătrânul nostru bric va începe să dănuiască.

George se furișă repede mai departe. Așa dar pirații locuiau colo în față și acum singura lui speranță rămânea ca prizonierii să se afle în cabinele de la babord.

Avu noroc chiar la prima cabină. Auzi plânsete dinăuntru și un glas mângâietor de femeie. Pipai cu băgare de seamă ușa până găsi două zăvoare, pe care le trase binișor. Deschise ușa numai de două degete; plânsetele încetară imediat înăuntru și George șopti grăbit:

— Tăceți, nu mă trădați, vă aduc ajutor. Maud Hosfield e aici?

— Da... da, cine ești d-ta? întrebă un glas stins. E... e adevărat? De unde mă cunoști?

George se furișă în cabina întunecoasă și trase după el.

— Am găsit bricul tatălui d-tale și am mai apucat să vorbim cu el. Ne-a rugat să te salvăm.

— Oh, Dumnezeu, mi-ai ascultat ruga, să mai aflu ceva despre bietul meu tată. Așa dar n-a ars de viu, după cum îmi spun ticăloșii aceștia?

— Nu, a murit liniștit și a avut parte de un mormânt marinăresc, răspunse George.

Tânăra fată începu să plângă, iar cealaltă femeie întrebă:

— Cine ești d-ta, domnule?

— Mă numesc George Farrow – nu cred să mă cunoști.

— A! D-ta ești fiul viteazului căpitan care a fost prins de bandiți? El se bucură mult de faptul acesta, dar nu prea știu pentru care motiv. E într-adevăr cu puțință salvarea noastră, domnule?

— Situația noastră e foarte grea – zise George – dar până în ultima clipă nădejdea nu mă va părăsi. Mai sunt și alte femei prizoniere?

— Da, încă una, dar ea a trecut de partea piraților – răspunse femeia – bărbatul ei a tratat-o mereu cu asprime și brutalitate, așa că a fost pentru ea o izbăvire uciderea lui.

— Știi poate unde se află tovarășii mei, întrebă George.

— Trebuie să încerc să-i eliberez.

— În cabina alăturată – răspunse femeia – sunt legați de niște verigi de fier fixate în pereți.

— Mulțumesc. Rămâneți aici și așteptați. Trebuie să zăvoresc la loc ușa, ca să nu bată la ochi. Să nu vă fie teamă de furtuna care se va stârni în curând, căci pirații susțin că șeful lor e un marinar dibaci.

— O, nu ne temem noi de furtună – zise femeia – du-te acum, ne punem toată nădejdea în d-ta.

V.

RĂPUNEREA PIRAȚILOR.

GEORGE VOIA TOCMAI SĂ DESCHIDĂ UȘA, când bricul se ridică deodată cu botul în sus. Cu greu izbuti tânărul să nu se izbească de unul din pereții cabinei. Furtuna se stârnise și făcea din micul vas o adevărată jucărie.

Pârâiea din toate încheieturile, apoi se aplecă cu capul înainte George deschise ușa, dar auzi pași greoi care apropiau dinspre scara de jos. Omul părea că-și caută sprijin pretutindeni, căci înjura și blestema de zor.

Tânărul închise repede ușa, spunându-și că individul ce venea va fi zvârlit de la un perete la altul al gangului de zbuciumările vasului. Într-adevăr, după câteva clipe el zbură în ușa îndărătul căreia stătea George, mai scoase o înjurături și se opri la ușa sălii echipajului.

După câteva clipe tânărul deschise iar ușa, se furișă și trase cele două zăvoare la loc. Dibui apoi drumul spre cabina alăturată, al cărei zăvor îl trase.

— Tată – șopti el, după ce deschise ușa.

— Copilul meu se auzi după câteva clipe exclamația de mirare a căpitanului.

— La asta nu m-aș fi așteptat. Petre însă nu s-a îndoit o clipă; spunea mereu că te vei furișă pe bord.

George intră în cabina întunecoasă și închise ușa după el. Dibui drumul de-a lungul peretelui și se lovî curând de un trup, în care recunoscă pe unul din cei doi uriași.

— Vi s-au luat toate armele? Întrebă el încet.

— Da – răspunse Petre, de care se lovise.

— Dar în buzunarul meu de la spate se află un cuțit mare.

— În bluza mea se află o lampă de buzunar, se auzi glasul lui Kard, care era legat ceva mai încolo.

— Și eu am un revolver mic în buzunarul de la piept, adăugă căpitanul. Bandiții nu l-au băgat de seamă.

— Atunci stăm bine, zise George și se apucă să scotocească prin buzunarele lui Petre.

— Eu am amândouă revolverele, dar brâul l-am pierdut, din nenorocire.

— L-am găsit eu și l-am luat cu mine, zise Uriașul, căruia George îi și tăiașe legăturile.

— Trebuie să fie acum în cabina aceluia pe care-l numesc ei „șeful”.

— Atunci cred că ne vom putea lua înapoi armele – zise George, care tăia legăturile tatălui său.

— Șeful trebuie să fie sus pe punte, căci a făgăduit oamenilor săi să scoată vasul cu bine din furtună.

— Atunci să știi c-o fi un marinar priceput – zise Farrow.

George tăia și legăturile uriașului Kard, prizonierii făcură puțină gimnastică pentru a-și dezmoștească mădularele, apoi Kard aprinse lampa de buzunar. Cabina era foarte simplu mobilată.

— Un singur pat se afla în partea stângă. Probabil că era destinată pentru prizonieri.

— Dovadă verigele groase de fier fixate în perete.

Vasul scârțâia sub izbiturile furtunii, care-l învățase din față. Nimeni n-ar fi putut auzi zgomotul făcut de Kard care, aplecându-se, rupse unul din picioarele patului. Acum avea o armă care în mâinile sale putea deveni grozava.

— Sa încercau să ne luăm îndărăt armele zise căpitanul.

— Apoi ne înapoiam în cabina și sa așteptăm evenimentele.

Camarazii se furișară cu băgare de seamă pe gang. Erau acum oarecum la adăpost de întâlniri neplăcute, căci toate ajutoarele „șefului” se aflau de sigur pe punte; din sala echipajului nici un pirat nu va cuteza să iasă pe puntea răvășită de furtună.

Camarazii ajunseră nestânjeniți la scara de la pupă și se aflară în fața unei uși care ducea în cabina de jos. Ușa aceasta era închisă, dar Petre știu să iasă din încurcătură. Vârî lama cuțitului său în crăpătură, deasupra broaștei și izbuti s-o deschidă.

La lumina lămpii lui Kard văzură o încăpere foarte bine mobilată; printre altele, trei rafturi pline cu cărți și o canapea încăpătoare... O odaie cum di fi putut găsi într-o casă luxoasă din orice capitală europeană.

Dar puțin le păsa acum camarazilor de toate acestea. Ei descoperiră pe unul din rafturi brăurile lor, de care atârnav toate armele, deasemenea și granatele de gaze.

— Acum să mergem repede înapoi, zise căpitanul.

— Păcat că pe furtuna asta nu putem întreprinde nimic, altminteri aş propune să ne folosim îndată de granatele cu gaze.

Ajunseră cu bine în cabină în care înainte cu câteva minute căpitanul și cei doi uriași erau încă legați. Se așezară unul lângă altul pe patul îngust și George începu să-și povestească pățaniile.

— Așadar, alături se mai afla doua prizoniere, zise Farrow după ce tânărul sfârși.

— A treia femeie nu cred să vrea să se înapoieze la viața dinainte. Acum trebuie însă să mergem și noi până la ascunzătoarea principală a piraților, căci până nu va fi curățat

cuibul acesta, va exista mereu o bandă de pirați, chiar dacă vom izbuti să-i răpunem pe șef cu ai lui. Partea cea mai mare a bandiților o fi, sigur, pe al doilea bric. Păcat că nu putem înștiința pe Rindow și distrugătorul australian.

— Nu cred ca primul ofițer să fi observat batista pe care o fluturai tu, George. Trebuie să ne bizuim numai pe forțele noastre, de aceea avem o situație cam grea.

George stătu pe gânduri câteva clipe, apoi luă o hotărâre bruscă.

— Tată – zise el cu glas agitat – am un plan pe care trebuie să-l ducem la îndeplinire neapărat. Din convorbirea celor doi bandiți am aflat că bricul acesta e înzestrat cu instalație completă de radiotelegrafie. Trebuie să ne furișăm pe punte, să pătrundem în cabina de T. F. F. și să-i telegrafiam lui Rindow. Ascultă ce ploaie cade afară, însoțită de furtună, așa că ținând seamă și de întunerecul care domnește, pirații nici nu ne vor băga în seamă.

— Hm... planul e bun dar cât se poate de îndrăzneț, răspunse Farrow după câteva clipe de chibzuială.

— Da, da, trebuie să-l punem imediat în aplicare, atâta vreme cât mai bântuie furtuna. Ceața de care vorbeai va fi fost demult risipită de furtună, în schimb norii întunecoși și ploaia ne vor feri să fim descoperiți.

— Așa dar să mergem pe punte! exclamă George și sări de la locul său.

— Așa e, băiete, să pornim! strigă Farrow. George deschise ușa cu băgare de seamă. Petre, părăsi cel din urmă cabina, trase amândouă zăvoarele.

Camarazii alergară spre scara de la pupă. Cabina de T. F. F. trebuia să fie în mijlocul vasului, în imediata apropiere a cârmei, unde se afla șeful. Întrebarea era dacă nu cumva se aflau pirați pe puntea inferioară. Când fură lângă scară, Kard aprinse lampa; George băgă de seamă ca și Petre rupsesse un picior de la pat își zise imediat că cei doi uriași aveau de gând să se folosească de aceste arme ca să răpună fără zgomot pe pirații care le-ar ieși în cale.

George porni cel dintâi în sus pe scară, înainte ca tatăl său să-l poată opri. Când ajunse la deschizătură, își încordă auzul, dar afară de vuietul furtunii și răpăitul ploii pe punte nu putu auzi nimic.

Ridică încet chepengul. După cum nădăjduse, norii întunecați făceau să domnească o beznă desăvârșită, dar fulgerele care izbucneau aproape în fiecare clipă luminau cel mai mic lucru. În schimb, întunericul ce urma era cu atât mai apăsător.

George privi pe punte, însă nu putu descoperi pe nimeni; ridică de tot chepengul, îl ținu cu toată puterea ca nu cumva să i-l smulgă furtuna din mâini, apoi îl lăsă încet pe punte.

Ieși afară, urmat de tovarășii săi și Petre închise capacul la loc. Îndoiți din mijloc, alergară în vârful picioarelor spre cabina din mijlocul vasului. George căută să descopere sârmele instalației de T. F. F. și găsi îndată ușița care ducea în cabină.

Petre îl împinse în lături însă. De sigur ca telegrafistul se afla acolo pentru ca, în caz de primejdie, să poată transmite S.O.S.-ul. Trebuia înlăturat repede și fără zgomot, înainte ca să se poată împotrivi.

Urișul deschise ușa cu băgare de seamă și privi înăuntru, apoi își rezezi mâna stângă, dădu cu dreapta o lovitură, după aceea trase afară din cabină trupul neînsuflețit al unui om.

Acum veni rândul lui George să lucreze. Tânărul învățase toate tainele radiotelegrafiei și îndată ce Petre sfârși cu sarcina sa, se furișă în cabină și-și puse pe cap casca ce căzuse jos de pe urechile telegrafistului doborât de Uriș.

Farrow se apropie de fiul său, iar cei doi uriași trebuiră să rămână afară cu telegrafistul leșinat, deoarece cabina era foarte mică. George puse în funcțiune transmițătorul și telegrafia:

„Alo, alo, submarinul Dox, aici George!”

Trebui să repete de câteva ori transmisiunea, dar în cele din urmă primi răspunsul:

„Alo, alo, George, aici Rindow, transmite mai departe, vrem să cunoaștem locul unde vă aflați”

„Plecăm direct spre Sud” – transmise George – „băgați de seamă la al doilea bric al piraților, care vine și el la ascunzătoarea principală. Urmăriți de la distanță mare, suntem liberi pe punte”.

„Alo, Farrow” – se amestecă o altă radiogramă – „aici Swallow. Ați găsit-o pe Maud Hosfield?”

„Am vorbit cu ea, deocamdată se află în siguranță” – răspunse George. „Veniți spre Sud!”

„Mulțumesc, venim!”

George închise aparatul, căci era primejdios să se folosească de el pe furtuna asta. Își scoase casca și comunică tatălui sau ce transmisese și răspunsurile pe care le primise.

— Să-l așezăm acum pe telegrafistul leșinat îndărăt la locul sau și să-i punem casca pe cap, zise Farrow. Când se va trezi, va crede ca zgâlțâielile vasului l-au izbit cu capul de perete, amețindu-l.

Căpitanul deschise ușa și-i făcu semn lui Petre să intre. Fulgerele erau din ce în ce mai rare, furtuna părea să se potolească, așa că era timpul pentru cei patru camarazi să se înapoieze sub punte, înainte de a se face lumină.

Petre îi așează pe telegrafist în scaunul său, George îi trase pe cap casca, pe urmă închise ușa cabinei.

Ocrotiți de întuneric ajunseră înapoi în cabina și cei doi uriași așezară la loc picioarele patului pe care le rupseseră.

Stăteau liniștiți unul lângă altul, șoptindu-și doar din când în când câte ceva. Dar toate simțurile lor erau încordate la culme, căci cu fiecare minut se apropia deznodământul.

Trecuseră cam vreo două ceasuri, marea se liniștise aproape și bricul își recăpătase echilibrul.

— Când deodată se auziră pași venind din sala echipajului și îndreptându-se spre scara de la pupă.

— Se apropie clipa hotărâtoare, zise Farrow, în șoaptă.

Se mai scurseră cinci minute, apoi pașii se întoarseră și se opriră în fata cabinei.

— Jack, vino încoace cu Austin! răsună glasul aspru, pe care George îl mai auzise.

— Trebuie s-aducem pe punte pe cei trei prizonieri, șeful vrea să le arate ascunzătoarea și celălalt bric al nostru.

Nu se putea ca omul să nu bage de seamă acum că zăvoarele erau trase. Înainte ca Farrow să poată da o poruncă, Petre se și repezise la ușă, o deschise brusc, apoi răsunară două lovituri înăbușite, gemete slabe, iar Uriașul trase victima în cabină și o așează jos.

— Vino, Kard – zise el încet – pe ceilalți doi îi lăsăm să intre.

Uriașii se așezară de amândouă părțile ușii. Pașii piraților se apropiau.

— Indivizii n-aveau de ce să fie surprinși că ușa era deschisă, căci îl credeau pe tovarășul lor în cabină. Fără să bănuiască nimic, intrară înăuntru, cei doi uriași îi înhățară, se auziră gemete, apoi leșinații fură așezați lângă tovarășul lor.

— Pe Maud Hosfield și pe tovarășa ei le luăm sus, hotărî Farrow când ieșiră pe gang.

— Trebuie să rămâie mereu lângă noi, altminteri li se poate întâmpla ceva aci jos, din pricina celorlalți pirați.

Ușa fu zăvorită pe dinafară, așa că cei trei bandiți, chiar dacă se trezeau, n-ar fi putut ieși atât de curând.

George deschise ușa cabinei alăturate și chemă afară pe cele două prizoniere. Căpitanul le spuse pe scurt că se putea să aibă loc o luptă înverșunată, dar femeile se arătară pline de curaj și se declarară gata să vie sus.

George porni înainte, urmat de căpitan și de cele două prizoniere, iar la urmă veneau Petre și Kard. Chepengul fiind încă deschis, George sări repede afară și privi în juru-i. Nu văzu însă nici un bandit, în schimb o insulă apropiată, în al cărei golf se legăna un bric.

— Repede la puntea de comandă! șopti Farrow fiului sau.

George porni înainte, dar atunci se-ndreaptă spre el o făptură subțire și înalta, văzu lucind doi ochi cenușii, apoi o mișcare repede cu mina, a cărei însemnătate o cunoștea bine. Înainte ea șeful să poată scoate revolverul, detuna arma tânărului. Câteva clipe mai-marele piraților ramase nemișcat, pe urmă căzu cu fața în jos și rămase țeapăn.

Petre închise repede chepengul, apoi, ajutat de Kard, rostogoli într-acolo butoiul greu pe care-l dezlegase de la parapet. Bandiții care se aflau sub punte nu mai puteau să iasă acum de acolo.

Dar poate că mai ducea a doua scară în sus, dintr-una din cabinele de la proră sau din sala echipajului.

Dinspre uscat și de pe al doilea bric răsunară chemări puternice. Împușcătura fusese auzită și pirații erau probabil îngrijorați. Cei patru tovarăși alergară spre proră împreună cu femeile. Din cabina de la cârmă detună o împușcătură, glonțul şuiera deasupra lui George, dar în clipa următoare timonierul zvârli brațele în sus și căzu greoi la pământ... Glonțul lui George nimerise mai bine.

Tânărul se năpusti îndată în cabina de la cârmă și striga peste umăr tatălui său ca va îndrepta bricul spre larg. În situația lor acesta era cel mai bun lucru ce-l aveau de făcut. Farrow strigă doar un „bravo”, apoi porni și el repede înainte, urmat de Petre, în vreme ce Kard venea ceva mai în urmă, pentru că se dusesese să vadă ce mai face telegrafistul, căruia îi luă armele și-l ameți din nou cu un pumn zdravăn.

Căpitanul cu Petre ajunseră tocmai la timp, când se ridică un chepeng din partea superioară. Uriașul sări doar deasupra lui, se auziră bocănituri și strigăte de spaimă, apoi Petre sări îndărăt de pe capac, al cărui lemn începu să fie ciuruit de gloanțe. Kard îi veni în ajutor; descoperi îndată încă un butoi, pe care îl desprinsese de la parapet și-l rostogoli împreună cu Petre pe chepeng.

În vremea asta, George întoarse bricul și porni în larg cu el. Farrow cu cele două femei veni lângă puntea de comandă și zâmbi în sus spre el. Acum erau stăpânii bricului.

Când fură la vreo cinci sute de metri de insulă, căpitanul văzu că al doilea bric al piraților se desprinsese de țărm și venea după ei. Acum trebuia să se arate care vas era mai bun.

Poate că mai aveau de înfruntat lupte grele, poate că mai erau expuși să fie prinși din nou de pirații urmăritori.

La început câștigară puțin avans, apoi, însă, bricul urmăritor rămase la aceeași distanță, ba părea chiar s-o ia ceva înainte.

— Se pare că nu vom scăpa atât de ușor, zise Petre către căpitan.

— Atunci va trebui să luptăm, răspunse, calm, Farrow.

Deodată motoarele se opriră – pirații, din sala mașinilor păreau să fi observat că ceva nu e în ordine. Îndrăzneți camarazi nici nu se gândiseră că ceilalți pirați, pe care îi închiseseră, vor da de veste tovarășilor lor.

Situația devenise foarte primejdioasă, bricul urmăritor se apropia cu repeziciune, iar pirații dinăuntru făceau eforturi tot mai mari să iasă pe punte, după cum se putea vedea din zvârcolile celor două butoaie de deasupra chepengurilor. Bricul celalalt mai era numai la o sută de metri, puntea lui era înțesați de oameni.

— O împotrivire cu sorți de izbânda părea cu neputință.

George părăsise cârmă și venise lângă ai săi. Cu revolverele întinse nu pierdeau din ochi bricul care venea în goană spre ei.

Dată se auzi o detunătură, câteva urlete, apoi explodă o granată în cabina de cârmă a bricului piraților. Vasul începu să plutească fără țintă, iar George scoase o exclamație de triumf.

Aproape de tot de ei se ivise submarinul și Jean Brike, care slobozise ghiuleaua, tocmai își încerca iar tunul. Ceva mai în urmă venea distrugătorul australian. De pe puntea acestuia porniră două ghiulele care loviră bricul pirat. Mașinile acestuia se opriră și vasul se aplecă încet pe-o parte. După câteva minute, „Dox”-ul acostă lângă bricul pe care se aflau camarazii cu femeile salvate. Farrow, George și cei doi uriași își luară bun-rămas de la Maud Hosfield și tovarășa ei de suferință, care rămaseră să fie luate pe distrugător. Nu mai aveau să se aștepte la nici o primejdie.

Camarazii săriră repede pe puntea submarinului, ai cărui marinari izbucniră în urale.

Mai târziu, Farrow primi o radiogramă de mulțumire din partea locotenentului care se unise din nou cu logodnica lui.

Asta era cea mai frumoasă răsplată pe care ar fi putut-o primi vrednicii camarazi.

Sfârșitul volumului: **DIAVOLII PACIFICULUI.**

În numărul următor:

PRINȚUL DIN NEPAL

**In Numărul
următor:**

aventura continuă...

editura MARIST

Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

